

PETR SKYBSKÝ

ŽOLDNĚŘI

VANESSA HILGERN,
GERMÁNSKÁ ŽOLDNĚŘKA

P E T R S K Y B S K Ý

Ž O L D N Ě Ř I I .

1. KAPITOLA... VELIKÝ BLONDÝN DAVID KRIEGER

Ve staré Germánii vládl král Zigmund, měl veliké království a jeho země byla velice mocná a bohatá. Lidé si krále Zigmunda velice chválili, nedali na něho dospustit a každé ráno mu lid přál hezké dobré ráno. Psalo se léta Páně 1245, byly to ale ponuré časy. V té době měla církev napilno, utlačovala kacířství a čarodějnictví a prováděly se inkviziční soudy. V mužském klášteře bylo veliké ticho, pak se rozezněl veliký zvon a začaly mužské bohoslužby a modlitby. Biskup Adrián poklekl k oltáři a promluvil: „Bože, dej nám sílu přežít v těchto časech.“ K němu přišel mladý novic, uklonil se a oznámil: „Pane, máte jít za králem Zigmundem. Slyšel jsem jméno Vanessa Hilgern.“ „Opravdu, ptal se biskup Adrián, : tak to asi nesmím krále zklamat. Kde je král?“ „Je ve svém hradu, pane.“ „Dobře, dobře. Jdi a dohlédni na mnichy, jak se modlí a zpívají.“ Novic přikývl a odkráčel do kaple.

Biskup Adrián přišel za králem, uklonil se a ptal se: „Potřeboval jste něco, Vaše Výsosti?“ „Ano, přikývl král Zigmund, : tvůj klášter jen kvete a ty jsi minulý měsíc přijal dar. Mělo by to být asi sto zlatých. Mezi lidmi se proslýchá, že jsi je vzal od žoldnéřky Vanessy Hilgern. A já se táž. Proč?“ Biskup dal hlavu dolů a s pokorou odvětil: „Protože ona mi sama nabízela dar, přijal jsem ho, Vaše Výsosti.“ „A nevíš, že to jsou krvavé peníze? Pokud vím, tak Vanessa Hilgern je nechvalně proslulá. Pro příště, když budeš něco potřebovat, tak přijď za mnou. Od ní už nic neber.“ Biskup se uctivě uklonil, poděkoval a zároveň se i omluvil. „Ty peníze si už nechej, ale pro příště. Můžeš odejít, biskupe Adriáne.“ Biskup mu ještě jednou poděkoval a opustil jeho hrad a mířil přímo do klášteře. Král vstal, podíval se do okna a pomyslel si: „Lid je se mnou spokojený a za to jsem opravdu rád. Musím se ale mít na pozoru. Slyšel jsem, že turci chtějí dobýt Germánii. Tohle nesmím dovolit.“ Pak se otočil, pohlédl na jednoho vojáka a přikázal mu: „Přiveď mi žoldnéře.“ „Kterého, Vaše Výsosti?“ Otázal se jej voják. „Davida Kriegera.“ „Zajisté, Vaše Výsosti.“

Za nemalý okamžik ke králi Zigmundovi přišel veliký blondýn, byl mohutný, působil velice silně a neohroženě. Uklonil se a ptal se: „Co si žádáte, Vaše Výsosti?“ „Davide, promluvil král, : slyšel jsem, že turci se chystají zaútočit na Germánii. Slyšel jsi o tom něco?“ „Vaše Výsosti, ano, slyšel jsem o tom. Dva vojáky jsem poslal ke hranicím Germánie. K večeru se mají vrátit a podat o tom zprávu.“ „Dobře, Davide Krieger, spoléhám na tebe a ještě něco. Dohlédni na mé vojáky a ať mají zbraně v pohotovosti. Jsi žoldněř a bojuješ pro mne, takže mne nezklam, Davide.“ „Neboj se, Vaše Výsosti. Vše mám pod kontrolou. Potřebuješ ještě něco, králi?“ „Ne, už nic. Děkuji.“ David se usmál, uklonil se a opustil jej. Král se posadil za svůj stůl a prohraboval se ve svých pergamenech a listinách. Narazil na jeden a četl: „Mlynáři požadují otevření dvou skladů na obilí a také požadují povolení ke skácení několika stromů na výrobu mlýnských kol.“ Odložil pergamen a řekl si pro sebe: „To nebude problém. Myslím si, že to půjde.“ Zavolal k sobě jednoho vojáka a poručil: „Já to podepíši a ty to pak zaneš mlynářům.“ Voják jen přikývnul a na nic nereagoval, jen se ohlížel okolo sebe.

Mezitím na hranicích Germánie se pohybovali dva vojáci, které vyslal žoldněř David Krieger a měli za úkol prozkoumat hranice. Narazili na tábor, nebyl to však tábor obyčejných lidí, ale tábor turků. „Hele, tady jsou a je jich asi kolem stovky.“

Promluvil voják jménem Udo. „Jo, přikývl Heinz, byl to druhý voják, : musíme je vypočítat a pak se vrátíme zpátky do zámku. Musíme omrknout situaci.“ Oba vojáci se rozdělili a sledovali tábor. V táboře byl veliký klid, jen pár turků se procházelo a pak vlezlo do svých stanů. V táboře se nacházeli dva hlavní velitelé, vypadalo to, že velí ostatním turkům, v rukou svírali své šavle a procházeli se sem a tam. Voják Udo je vypočítal, zavolal Heinze a oznámil: „Obešel jsem celý tábor a je jich celkem sto.“

Musíme se vrátit, než nás objeví. Musíme si rychle pohnout.“ Heinz souhlasil, neslyšným krokem kráčel k Udovi a pak se oba dali na zpáteční cestu ke králi Zikmundovi.

V tureckém táboře byl veliký klid, ze stanu vyšel turecký kapitán Burastegar a svolal všechny své věrné. Turci k němu přišli a poslouchali jej. „Vojáci, hlásal, : večer zaútočíme na zámek krále Zikmunda a pokusíme se dobýt do jeho hradu a zámku. Pokud to zvládneme, podmaníme si celou Germánii!“ Turci hulákali jako na lesy, byl to řev bojovný plný nadšení a odhodlanosti. K Burastegarovi přispěchal turecký náčelník, jmenoval se Serfatti a promluvil: „Musíme naše vojáky rozdělit. Musí zaútočit ze dvou stran. Co když oni o nás vědí a připravují se na to? He?!“ Burastegar jen přikývnul a poznamenal: „Máš pravdu. Naši vojáci nezaútočí ze dvou stran, ale ze čtyř. Musíme obklíčit celý hrad a zámek. Pokud se nám to podaří, Germánie bude naše.“ Burastegar měl ale od Serfattiho pořádný odstup. Serfatti byl velice ctižádostivý a za každou cenu se chtěl stát tureckým kapitánem. Byl velice chytrý a lstivý. Serfatti, modrooký turek s dlouhými černými vlasy spletených do dvou copů a na prstech se mu pyšnily dva zlaté prsteny. Burastegar se na něho podíval a prohodil: „Ty si vezmeš padesát vojáků a rozdělíš je na sever a jih. Já si vezmu dalších padesát a já je rozdělím na západ a východ. Musíme obklíčit celý hrad a zámek a pokud se nám to podaří, království krále Zikmunda je naše. Připrav zbraně a své muže. Jak se setmí, tak vyrážíme!“ Serfatti jen přikývl, napil se vína a pustil se ihned do práce.

Mezitím David Krieger vešel do zámku, navštívil kuchyni a posadil se na dřevěnou stoličku. Kolem něho běhaly kuchařky a věnovaly se vaření. Mezi nimi se nacházela mladá snědá žena, ihned se poznalo, že není čistou němkou, ale je španělského původu. Jmenovala se Soledad, pohlédla na Davida Kriegera a ptala se: „Chceš něco, pane?“ „Ano, přikývl, : dones mi prosím tě džbán vína a něco k jídlu.“ Soledad to rychle učinila a později vše položila na stůl. David Krieger se jí velice líbil, tajně jej milovala, ale neodvázila se mu to říci do očí, bála se totiž, že jí odmítne. „A co ty, Soledad, ty se vdávat nechceš?“ Ptal se jí. „Ne, na vdávání nemám čas. To víš, věnuji se své práci. A ty, Davide?“ „Já jsem žoldněř, to už snad víš. Bojuji pro krále Zikmunda.“ „Davide, otázala se ho, : je pravdou, že u germánských hranic jsou turci?“ „A to ti řekl kdo, Soledad?“ „Slyšela jsem to.“ „No, zapírat nebudu. Ano, je to tak, Soledad. Jsou tady turci, ale neboj se, všechno máme pod kontrolou. Nic se nestane a pokud ano, ubráníme se.“ Soledad se usmála a pak si šla po své práci. David vstal, rozloučil se s ní a odkráčel na královský dvůr. Vylezl na věž, podíval se na hlídku a poručil: „Dávejte na všechno pozor! Pokud zahlédnete turky, ihned dejte znamení. Musíme se na ně pořádně připravit.“ Jeden hlídkující voják spatřil dva vojáky a zvolal: „Udo a Heinz!“ David je také zahlédl, seskočil dolů a čekal u velké brány kované železem. Oba vojáci se svými koňmi vběhli dovnitř, byli určeni a Udo seskočil z koně, rychle se opláchl, napil se a oznámil: „Davide Kriegere, byli jsme v táboře. Na

hranicích Germánie se nachází turecký tábor. Je jich celkem asi sto a k večeru chtějí zaútočit na zámek a dobýt naše království. Znáš dva hlavní turecké velitele.“ „Znáš jejich jména?“ Ptal se David Uda. „Ano. Kapitán a jeho zástupce. Asi náčelník. Ten kapitán se jmenuje Burastegar a náčelníkem je Serfatti. Chtějí zaútočit na zámek ze všech stran.“ „Dobrá, přikývl David, : jdi si s Heinzem odpočinout a já připravím vojáky na boj s turky. Musíme se být na pozoru.“ Udo se divně zatvářil a pomyslí si: „Doufám, že se nám to podaří. Turci jsou dobře vyzbrojeni.“ David pořád stál u brány, pak jí zavřel a řekl si pro sebe: „Svrbí mne noc. Něco mi říká, že boj nebude lehký. Musím se zbavit Burastegara a Serfattiho. Pak ty ostatní turky rozprášíme.“

Noc byla velice chladná, krajinou se procházelo vojsko krále Zigmunda, ale ve skutečnosti to byli turci, kteří byli za ně převlečení. Malý chlapec se podíval z okna, zahlédl sto vojáků a prohodil: „Maminko, to jsou turci.“ Jeho matka se také podívala z okna a promluvila: „Ne, to nejsou turci, to jsou vojáci krále Zigmunda. Asi kontrolují panství. A jdi spát, je už pozdě.“ Chlapec poslechl, lehl si na teplá kamna a zašeptal: „A stejně to jsou turci.“ Otočil se a ihned usnul. Maminka se znovu podívala z okna, pomodlila se a promluvila: „Doufám, že to nejsou turci. Myslím si, že ne. Zle by nám bylo, opravdu zle.“

2. KAPITOLA... ÚTOK TURKŮ NA ZÁMEK A KRÁL V ZAJETÍ

V podzámčí všechno spalo, prostý lid netušil nic, co se bude dnes v noci odehrávat. Serfatti se podíval na Burastegara a ptal se: „Máme i drancovat a zapalovat chatrče prostého lidu?“ „Ne, odvětil celkem klidně, : nejdříve se musíme postarat o ten zámek i o krále. Musíme ho zajmout a donutit ho k dekorunovaci. Pokud to udělá a vzdá se, tak máme vyhráno a dobjeme si celou Germánii. Jdi rozdělit vojáky, Serfatti a zaujmi své pozice! Já jdu na svou pozici!“ Serfatti jen přikývnul, rozdělit se a upaloval se svými muži na své zvolené pozice. Burastegar se na něho díval a pomyslí si: „Doufám, že nic nepokazí.“ Ale obával se zbytečně. Moc dobře tušil, že Serfatti je velice schopný a jen tak se nevzdá. Serfatti cválal na svém koni, vytasil si šavli a poručil svým mužům: „Dvacetpět na jednu stranu a dalších dvacetpět na druhou stranu. Musíme obklíčit celý zámek. Na pokyn pak zaútočíme!“ Turci jej poslechl, nic neponechali náhodě a rychle vykonali to, co jim bylo poručeno. Noc byla velice klidná, nikdo nic netušil, co se bude v tuto noc odehrávat.

V klášteře bylo klidno, jen biskup Adrián se procházel po kapli a řekl si pro sebe: „Inomine Patre. Doufám, že se nic zlého nepříhodi. Mám v sobě divné tušení.“ Za ním přišel kněz Martin a ptal se: „Děje se něco, biskupe?“ „Jak je venku a je vše v pořádku, Martine?“ „Ano, ale mám znepokojivé zprávy, biskupe Adriáne.“ „Jaké?“

„Mnoho lidí tvrdí, že spatřili sto vojáků, někteří z nich tvrdí, že se jedná o turky.“
„Tohle není dobré.“ Poznamenal biskup Adrián a zapálil další svíčku. „Biskupe, otázal se jej kněz Martin, : přijde ještě ta Vanessa Hilgern?“ „To nevím, Martine. To nevím. Za mnou byla a dala klášteru peněžitý dar. Ale nejsem si jistý, jestli se znova vrátí. To opravdu nevím. Jdi a dohlédni na zadní a přední bránu kláštera a ujisti se, jestli jsou zamčeny. Pak jdi spát.“ Kněz Martin jen přikývl, pomodlil se a s tichým krokem opustil biskupa Adriána. Biskup se pak posadil na židličku a modlil se.

O něco později turci zaujali své pozice a byli připraveni zaútočit. Burastegar se podíval na obě strany a ptal se sám sebe: „Proč už Serfatti neutočí?“ Odpovědi se ale dočkal za chvíli. Serfatti totiž vydal kouřový signál, bylo to znamení, že jsou připraveni zaútočit. „Velice chytře, Serfatti. Chválím tě.“ Usmál se Burastegar a dal příkaz k hromadnému útoku. Voják Udo si všiml Turků a volal na poplach: „Turci! Turci na nás zaútočili!“ David Krieger vylezl na věž, podíval se na útočící turky a rozkázal: „Všichni do zbraně a braňte hrad, zámek i našeho krále Zigmunda!“ Vojáci jej poslechli a ihned běželi klást veliký a silný odpor proti Turkům. David opustil věž, uchopil veliký a těžký meč a také šel bojovat. Serfatti si jej všimnul, seskočil ze svého koně a utrousil poznámku: „No né, samotný žoldněř David Krieger. Čemu vdčím tuhle návštěvu?“ „Kdo jsi?“ Ptal se jej David Krieger. „Jsem Serfatti, turecký náčelník, později budu kapitánem. Vzdej se a nic se ti nestane, pokud se nevzdáš, zhyneš!“ „Tebe se nebojím, Serfatti. Do boje!“ Serfatti neprojevil z něho strach, pustil se do něho, mezi nimi vznikl veliký a tvrdý souboj. Serfatti už poznal, že David Krieger je velice silný, pokusil se nějak ze souboje vymanit, pak se ozval: „Vojáci, berte útokem zámek a zajměte krále!“ Turci jej poslechli a běželi vyplnit příkaz, to pro Davida byla nesnesitelná situace, přestal se soustředit v boji a Serfatti využil jeho nepozornosti a rukojetí své šavle jej ovalil po hlavě, Krieger neudržel rovnováhu a upadl na zem.

Serfatti se usmál a řekl si pro sebe: „Zabralo to. A teď honem rychle k zámku.“ David Krieger se vzpamatoval z veliké bolesti, postavil se a rozkázal: „Vojáci, rychle k zámku a zastavte turky!“ Vojáci krále Zigmunda jej poslechli a ihned běželi k zámku a pokoušeli se své nepřátelé zastavit, ale bylo to marné. David nasedl na svého koně a uháněl přímo k Burastegarovi, ale neměl žádnou šanci, byl ve velikém oslabení a turci využili moment překvapení. „Zámek je asi dobytý. Musíme ochránit krále Zigmunda.“ Řekl si pro sebe David a snažil se pobíjet turky kolem sebe. Burastegar jej zahlédl, vytasil si šavli a ozval se: „Davide Krieger, nevěděl jsem, že jsi žoldněř. No což, porovnáš s tebou své síly!“ David přikývl, moc dobře věděl, že to nebude lehké jej porazit. Seskočil ze svého koně a mířil přímo k němu. Burastegar se usmál, několikrát švihl svou šavlí do prázdna a poznamenal: „Líbíš se mi, Davide. Mám pro tebe nabídku. Přejde se k nám a já se s tebou podělím o moc. Budeš se mít u mne velice dobře. Stačí, když se k nám přidáš. To je všechno.“ „Ne, odmítl, : raději přijmu boj a budu s tebou bojovat, Burastegare!“ „Dobře, Davide Krieger, sám sis vybral. Já jsem ti nabízel jen dobrou dohodu. Škoda, že jsi neposlechl. Mohl by jsi žít.“ David se ho nezalekl, vyzval statného turka na ukrutný souboj. Souboj byl velice ukrutný, Burastegar měl co dělat, aby udržel svou šavli ve svých rukou, poznal, že žoldněř jménem David Krieger je velice silný. Nebylo divu, byl vysoký dva metry a velice zavalitě a mohutně postavy, za to Burastegar měřil asi okolo sto osmdesáti centimetrů, byl štíhlejší postavy, ale za to byl pořádně obratný a hbitý. Souboj mezi nimi byl nerozhodný, ale něco je vyrušilo. David si všimnul hustého a černého kouře, pohlédl na pravou stranu a spatřil hořící zámek. To turci zapálili králův zámek. „Výborně,

Serfatti.“ Usmál se Burastegar a dál bojoval s Davidem. Souboj byl velice tvrdý, David jej po nějaké době porazil, snažil se jej zapíchnout, ale Burastegar ve veliké rychlosti utekl, naskočil na svého koně a uháněl přímo k hradu. Na Davida se vrhli dva turci a začali s ním bojovat, ale žoldněř si s nimi snadno poradil, porazil je a uháněl přímo k hořícímu zámku. Serfatti vešel do hradu, celý jej prohledával, nic zajímavého nenašel. „Musím najít krále a zajmout ho.“ Navštívil kuchyň, zahlédl jednoho pacholka, který v ruce svíral hliněný džbán od vína a ozval se: „Ty mne chceš napadnout?“ Pacholek se k němu rozběhl, snažil se mu o hlavu rozbít džbán, ale Serfatti využil jeho nepozornosti, vytrhl mu džbán z ruky a ovalil jej pěstí po hlavě, pacholek neudržel rovnováhu a svalil se na zem. Pacholek se vzpamatoval, vstal, chtěl na něho zaútočit, ale Serfattiho šavle byla hbitější, zapíchla jej. Toho incidentu si všimla drobná kuchařka Soledad, pomodlila se a bála se ho.

Serfatti k ní přistoupil, pohládl jí po tváři a pravil: „Taková malá snědá žena a bojíš se turka, jako jsem já. Neboj se, nic ti neudělám. Připrav mi víno a něco k jídlu.“ Soledad beze slova to učinila. Položila mu vše na stůl, nic neřekla, jen se ho bála. Serfatti se usmál, najedl se a ptal se: „A kde je král Zigmund?“ „Nevím, pane. Asi bude nahoře.“ „Fajn, přikývl Serfatti, : klidně tady zůstaň a nedělej hlouposti. Pokud nic nebudeš dělat, nic se ti nestane. Jsi na smrt velice hezká.“ Soledad si to vzala k srdci, posadila se na židličku a nehybně seděla, moc dobře věděla, že je v ohrožení svého života. Serfatti jí pohládl a podotkl: „Hodná holka, hodná.“ Opustil jí a mířil přímo za králem Zigmundem. Když k němu dorazil, uklonil se a oznámil: „Králi Zigmunde, zdravím tě.“ „Co tady pohledáváš a kde je David Krieger?“ Ptal se král. „Ten bojuje s našimi muži, takže nemá čas tě ochraňovat. Jménem Burastegara požadují pád tvé koruny. Udělej to po dobrém, nebo to půjde po zlém!“ Král už poznal, že se ocitl ve svízelné situaci, položil korunu, posadil se na židličku a ptal se: „Co chceš dělat, Serfatti?“ „Zabit tě nechci, budeš jen zajat a svému lidu oznámíš, že se vzdáváš své koruny. Pokud to uděláš, život ti bude ušetřen. Vezmi rozum do hrsti a poslechni, králi.“ Král Zigmund neměl navybranou, poslechl.

Turkům se podařilo dobýt celé panství, Burastegar byl velice spokojený, pomyslně si: „Serfatti se určitě postaral o krále. Ten položil korunu a za chvíli bude panství naše.“ Sotva to dořekl, na veliké terase se objevil král Zigmund a hlasitě zatroubil. Všichni ztichli, moc dobře věděli, že král bude mluvit. Král se nadechl a ze všech sil se ozval: „Lide můj věrný, turci dobyli celé království a já pokládám svou korunu a vzdávám se vlády! Naše země bude mít jiného panovníka! Turci dobyli naši zemi!“ David Krieger jej také zaslechl, pomyslně si: „Tohle nesmím dopustit. Král musí kralovat. Král Zigmund je dobrým králem. Tajně svolal vojáky a odešel s nimi do hlubokých lesů. „Tak promluvil Serfatti ke králi, : klidně si můžeš jít kam chceš, ale nejdříve musíš sepsat listinu, že se vzdáváš své koruny, králi. Počkej na Burastegara. Ten by měl za chvíli přijít.“ Král poslechl, moc dobře věděl, že jeho vláda skončila. Obával se o svůj lid. Za nemalý okamžik do hradu vešel Burastegar, mířil přímo ke králi a v ruce svíral listinu. Král už poznal, že se blíží jeho poslední chvíle. „Tak, řekl s klidným hlasem Burastegar, : tady máš listinu, králi a podepiš, že se vzdáváš této zemi a koruny své.“ Král Zigmund neměl jinou volbu, než to učinit. Podepsal se, pohlédl na něho a ptal se: „A co bude se mnou, Burastegare?“ „Zatím budeš v našem zajetí. Jak se převezme moc a vládá, ty budeš vyhnán ze své země.“

3. KAPITOLA . . .

VANESSA HILGERN

Schylovalo se k večeru, David Krieger se nacházel v hlubokém lese a plánoval, jak zachránit krále Zigmunda ze spárů Turků. Jeden voják k němu přišel a oznámil: „Vypočítal jsem Turky. Po boji jich celkem zbylo osmdesát. Musíme je nějak obklíčit a získat panství zpět, žoldnéři Kriegera.“ „Vím o tom, Igore, přikývl David, : mám plán. Musíme je nalákat přímo do lesů a postupně se jich zbavovat.“ Voják Udo k nim dorazil pozdě a promluvil: „Ještě něco. Někdo je tady.“ „Kdo?“ Ptal se jej David Krieger. „Vanessa Hilgern.“ Odvětil celkem klidně. „To je kdo?“ Otázal se jej David. „Žoldněřka, ale moc o ní nevím. Jdeme do šenku, je až za lesem, tam Turci nejsou. Je to asi tak půl hodiny cesty. Jdeme.“ „Proč do šenku, Udo? Ty nevíš, v jaké jsme situaci?“ Ohradil se Krieger. „Ano, jsem si toho vědomý, ale teď neuděláme nic. Musíš se o Vanesse Hilgern něco dozvědět a třeba nám pomůže. Je to bestie, ale pomoc od ní bych neodmítl.“ „Ona je žoldněřka?“ Otázal se jej David Krieger. „Pojď, Davide do šenku, vše se o ní dozvíš. Pojď.“ Popohnal jej voják Udo. Krieger jej poslechl, pohlédl na další vojáky a rozkázal: „Postavte tady tábor a postavte hlídky. Voják Heinz vám bude velet. Vyšlete tři špehy, ať sledují Turky a jak se vrátím, podejte mi hlášení!“

Voják Heinz přikývl a s hrubým hlasem se ozval: „Slyšeli jste! Do práce!“

Ostatní vojáci se pustili do práce, stavěli tábor a rozdělali velké ohniště. Voják Heinz se posadil na veliký pařez a pověděl si: „Doufám, že Turci našeho krále nezapichnou.“

Bojím se temných časů. Bojím se. Mezitím celý hrad byl uhašený, Burastegar se podíval na krále a ptal se: „Každé království má nějaké kuchaře nebo kuchařky. Máme hlad. Máš tady něco takového?“ „Jistě, Burastegare. Jdi do kuchyně, tam je kuchařka Soledad, dobře vaří.“ Burastegar jen přikývnul, opustil krále, moc dobře věděl, že král Zigmund nemůže nikam utéci, tak ho nechal na chvíli bez dozoru. Král se procházel po komnatě a pomyslel si: „Doufám, že Davida Kriegera něco napadne. Nikdy mne nezklamal. Vždycky jsem mu věřil, vždycky a věřím, že to bude i nadále.“ Pak se posadil a byl celou tu dobu zticha. Burastegar navštívil kuchyň, zahlédl drobnou snědou ženu a ptal se jí: „Tvé jméno, ženo snědá?“ „Jsem Soledad a jsem zdejší kuchařkou.“

Vařím pro krále.“ „Dobře, přikývl, : jdi na dvůr a chyt' několik kuřat. Máme hlad. Udělej nám pečení.“ Soledad jen přikývla a ihned se dala do práce.

Mezitím David s vojákem Udem kráčel k šenku, který se vyskytoval daleko za hlubokým lesem, vešli dovnitř a posadili se za stůl. Něco ale bylo jiné. Turci zde nebyli, vypadalo to, že na to místo Turci zapoměli. Vše běželo, jako před vpádem Turků, nikdo neměl potuchy, co se odehrálo v království. Krále Zigmunda. „Co si dáte, vojáci?“ Ptal se jich starý šenkýř. „Džbán vína, pečení a chléb!“ Ozval se Krieger a očistil se. Šenkýř poslechl, přišel za pacholkem a poručil mu: „Slyšel jsi!“ Pacholek jen přikývnul, ihned kráčel vyplnit příkaz. „Co vás sem přivádí do těchto končin?“ Ptal se šenkýř. Voják Udo chtěl promluvit, ale David jej zarazil a začínal mluvit sám: „Naše království bylo přepadena Turky. Král Zigmund již není králem a my ho musíme

vysvobodit a získat tak naše panství i krále." Šenkýř zakašlal a zvolal: „Cože? To snad není možné! Jak to, že já o tom nic nevím?! Kdy se to stalo?“ „Dnes, šenkýři. Turci přepadli naši zem. A ještě něco, Vanessa Hilgern. Kdo je to?“ Šenkýř se jí začal bát, ano, řeč byla přímo o ní. O Vanesse Hilgern. Voják Udo si jej všimnul, ptal se: „Ty se bojíš ženské?“ „Pomalu vojáku. Je to sice žena, ale má na rukou tolik hříchů a krve, že to ani spočítat nejde. Je výbornou bojovnicí. Je to žoldněrka.“ To Davida Kriegera zajímalo a poposil ho: „Pověz mi o ní, prosím tě.“ „Dobře, přikývl šenkýř, : povím ti ho. Říká se, že Vanessa Hilgern je z rodu královského, pochází z této země, Germánie. Byla vychovávaná v klášteře, v ženském klášteře, je velice vzdělaná a chytrá. Kdysi byla skoupá na každé slovo, ale pak se s ní něco stalo. Naučila se dobře bojovat, ale nevím, kde, to se už asi nikdo nedozví. Je v boji velice vynikající a nikdo jí neporazí. Na pravé ruce, na prsteníčku má prsten a na něm je vyryt jejich rodový znak, znak Hilgernových. Znak zkrřížených mečů.“

David Krieger jen poslouchal, napil se vína a byl zticha. Šenkýř pokračoval: „Vanessa Hilgern kdysi chránila krále Zigmunda, ale říká se, že jej pořad chrání, jen o ní nejde moc slyšet. Válka jí říkala pane. Říká se o ní, že brutálním způsobem pobíjela své nepřátelé a ve válce házela novorozeňata do ohně.“ „Pane Bože!“ Zhýkl David Krieger a litoval čerstvě narozené děti i jejich matky. „Kdysi pobíjela turky, ale pak se vrátila sem a je tady někde, ale nevím, kde je. Říká se, že má bratra, jmenuje se Franz Hilgern a je to také žoldněř. Také se povídá, že mezi nimi byl incest, ale není to dokázané. Z incestu se Vanesse Hilgern narodila dcera Katarína. Prý je ukrytá na tajném místě v klášteře, ale nevím, jestli je to pravda.“ David se napil vína a ptal se šenkýře: „A kde jí najdu?“ „Nehledej jí, pokud je v této zemi, přijde sama. Ona se nebojí ničeho. To jiní se jí bojí. A pozor! Ráda se mstí a pobíjí. Válka jí říká pane.“ Voják Udo se najedl, pohlédl na Davida Kriegera a pověděl: „Měli by jsme už jít. Musíme se připravit na boj s turky.“ „Pravda, souhlasil Krieger, : musíme se na boj připravit.“ Šenkýř se usmál a požadoval cenu. „Omlouvám se, zapoměl jsem. Pěkně jsme si popovídali. Zbytek si nechej, šenkýři.“ Šenkýř uctivě poděkoval a rozloučil se s nimi.

Když se blížilo k ránu, k šenku zamířila žena v kápi, měla u sebe pěkně zdobený meč a vešla dovnitř. „Co to bude, paní?“ Ptal se jí tentýž šenkýř, který pohostil Davida Kriegera a vojáka Uda. Žena hodila na stůl pár zlatáků a poručila: „To nejlepší, co máš a dej mi nocleh a nakrm a napoj mého koně!“ Šenkýř se na ní podíval, byl na ní trochu zvědavý, ale přemohl svou zvědavost a ihned se věnoval své práci. Žena se posadila za stůl, pohlédla na pacholka a ptala se: „Co je nového u krále Zigmunda?“ Pacholek jí připravil jídlo a džbán vína a odvětil: „Turci přepadli krále Zigmunda a on se vzdal své koruny. Vy to nevíte, paní?“ „Děkuji, že jsi mi to řekl, pacholku a pojď ke mně blíže, neboj se mne.“ Pacholek k ní přistoupil a čekal. „Natáhni svou pravou ruku!“ Rychle to učinil. Žena mu dala na dlaň pět zlatých a poděkovala: „Děkuji ti, pacholku za odpověď. Chceš vědět, kdo jsem?“ „Ano, má paní.“ Žena sundala svou kápi, vlasy měla celé rezavé, kudrnatěly se jí a oči měla pěkně, zelené. „Jsem žoldněrka Vanessa Hilgern. Posad' se, popijeme spolu, pacholku.“ „Já musím pracovat, paní!“ „Sedni si a kašli na šenkýře. Popijeme spolu.“ Pacholek poslechl a posadil se přímo k ní. „Mne se nemusíš bát, neublížím ti.“ Pak pohlédla na šenkýře a rozkázala: „Dva džbány vína a na mne!“ Šenkýř měl z ní strach, podíval se na pacholka, ale nic neříkal, beze slova vyplnil její příkaz. „Jak ti říkají?“ Ptala se jej Vanessa a nalila mu do číše víno. „Na zdraví a pij!“ „Jmenuji se Martin a jsem u šenkýře pátým rokem. Starám se o šenk, koně a pomáhám hostit. Vypadá to, že je se mnou spokojený.“ „To

je dobře, Martine. Jde vidět, že si hledíš své práce a taková lidé se mne líbí. Pověz, byl jsi někdy v boji?" „Ne, paní. Prát se umím, ale turků, vojáků a žoldnérů se bojím. Netroufám si, paní.“ „To je dobře. Pij rychleji, já to platím. Nemusíš se mne bát, neublížím ti. Jen si chej s někým napít a popovídat.“ Pacholek nabyl jistoty, víno mu rozvazovalo jazyk. Mluvil o sobě, o své rodině, o životě a o práci. Vanessa Hilgerna to zajímalo, poznala na něm, že ten pacholek má čisté myšlenky. Šenkýř se podíval na pacholka a pověděl: „Jak paní odejde, tak si s tebou něco vyřídím!“ Vanessa jej zaslechla a varovala jej: „Tohle je mé pozvání, šenkýři. Já ho pozvala. Takže laskavě mlč a obluž nás. Pokud mu budeš vyhrožovat, najdu si tě a vypálím celý tvůj šenk i s tvým statkem!“ Šenkýř z ní projevil veliký strach, přisedl si k nim a podotkl: „Nechám ho napokoji, ale napiji se také.“ „Posluž si, šenkýři!“ Šenkýř se v klidu posadil a pomalíčku z číše upíjel víno. Pacholek Martin se už cítil opile, ale ještě dokázal reagovat na otázky a věděl, co se kolem něho děje. Vanessa se usmála a pravila: „Jsi už opilý, chlapče. Jde vidět, že jsi ještě nepil se žoldnérkou.“ „Jsi hezká, Vanesso.“ Rozvazoval se mu jazyk. „Dobrá, usmála se, : půjčím si tě na chvíli a pak půjdeš spát.“ Dovnitř vešli tři muži, vypadlo to na nějaké hudebníky a poručili si víno. Šenkýř byl velice unavený a promluvil: „Přijďte zítra. Je už pozdě a paní, která tady sedí, tak má zapláceno nocleh.“ Tři hudebníci poslechli, chtěli odejít, ale žoldnérka je zastavila a zvolala: „Vyndejte hudební nástroje a hraje!“

Hudebníci si vyndali své nástroje a začali vyhrávat, šenkýř byl velice unavený, ale jeho unavenost náhle odpadla, protože dostal od žoldnérky pořádně zapláceno. Přišel rychle k sobě a začínal hostit a hostit. Vanessa Hilgerna se podívala na pacholka Martina a vyzvala jej k tanci. Všichni, kteří byli v šenku, tak se začínali všichni bavit a zpívat, v šenku bylo velice rušno. Žoldnérka se pak s pacholkem Martinem na chvíli ztratila a za půl hodiny se objevili znovu. Pacholek byl velice potěšený, že se vyspal se žoldnérkou. Šenkýř si toho všimnul, přišel k Martinovi a pravil: „Dobrá, vše ti odpouštím. Díky tobě jsem dnes vydělal hodně peněz. Na, tady máš tři zlatky. Ale upozorňuji tě, lásku od Vanessy Hilgerna nečekej.“ Martin jen přikývl a s opileckými kroky mířil do svého příbytku. Hudebníci přestali vyhrávat, schovali si své nástroje a opustili šenk. Jen Vanessa byla ještě na nohou, napila se vína a podívala se na šenkýře, ten byl velice spokojený se svým výdělkem. „Bude si paní ještě něco prát?“ Ptal se unaveně. „Je můj kůň v pořádku, šenkýři?“ „Ano, paní. Dostal čistou vodu, je vyčištěný a má i něco na jídlo. Dostal i jablčka, paní.“ „To je dobře. Končíme dnes, ukaž mi nocleh.“ Šenkýř jí zavedl do nejlepšího příbytku a pravil: „Hezky se vyspěte, paní a dobrou noc.“

Ráno bylo chladné, v táboře byl veliký klid. David Krieger se probral ze spánku, vylezl ze stanu a ptal se vojáka Heinze: „Je vše v pořádku?“ „Ano, Davide. Vojáci byli na obhlídce u hradu. Král Zigmund je nazívu a dnes bude ukazovat Burastegarovi panství. Pak chtějí krále vyhnat. A ještě něco. Mám zprávy.“ „Jaké, tak to vyplok, Heinz.“ Heinz se podíval na nose a odvětil: „Vojáci mi oznámili, že se v této zemi objevila žoldnérka Vanessa Hilgerna a zastavila se v šenku za lesem.“ „Tam jsem přece byl s Udem.“ Poznamenal David a podíval se tomu. „Ano. Nechala tam velkou útratu a prý se hodně bavila. Mám strach.“ „Z čeho Heinz?“ Ptal se jej David. „Vanessa Hilgerna je krvavou žoldnérkou a je velice nebezpečná. Lidé se jí bojí.“ „Klid, ujistil jej David, : musím se s ní sejít a požádat jí o pomoc. Ale proti ní nejsem. Pojď, musíme se připravit na dnešní večer. Sjednotíme vojáky a potáhneme pak na turky. Musíme se zbavit Burastegara a Serfattiho. Pokud se nám to povede, království je opět naše. Musíme vše řádně napláňovat.“ Voják Heinz s tím souhlasil a vešel s Davidem